

Overweging vesper goede week 2024 (26 maart 2024)

Voor de vespers deze week kozen we het thema verzet en overgave.

Deze woorden roepen emoties en vragen op. Wanneer en hoe wordt er van ons verzet verwacht. Verzetten we ons tegen het onrecht of kijken we weg?

En overgave is dat laf, of juist een daad van liefde?

Veel mensen, en ik ben één van hen, zullen bij de woorden Verzet en Overgave denken aan het boek van Dietrich Bonhoeffer. Bonhoeffer was een Duitser die al voordat de tweede wereldoorlog begon zich verzette tegen het Nazi-regiem. Door zijn verzet werd hij in 1943 opgepakt en gevangengezet. In april 1945 moest hij zijn verzet bekopen met de dood. Het boek Verzet en Overgave gaat vooral over overgave. Bonhoeffer vertaalt dit in de zoektocht naar God in het lijden.

De titel van het boek is bewust Verzet **en** Overgave, niet Verzet **of** Overgave. Het is niet een keuze, beide zijn noodzakelijk -en ik citeer Bonhoeffer: *Beide zijn noodzakelijk en met beide moeten we vastberaden leven. Het geloof eist dit soepele en bewuste leven. Zo alleen kunnen wij in iedere situatie staande blijven en ze vruchtbaar maken.*

Want zo legt hij uit, het gaat erom dat je God in het lijden herkent en *tegelijkertijd het voor-de-hand-liggende doet.*

God herkennen in het lijden van de ander.

Soms/vaak roept dit verzet in jezelf op: het komt 'even' niet uit, of het bedreigt je veilige leventje, je voelt jezelf niet geroepen om de held uit te hangen. Het voelt ongemakkelijk, je weet ook niet goed wat je moet doen. Eigen belangen krijgen snel weer de prioriteit.

Laten we eens - met dit in ons achterhoofd -naar het verhaal uit Marcus kijken.

Jezus is in Bethanië, het is bijna het feest van Pesach. Jezus heeft al meerdere keren verteld over zijn lijden en sterven, maar de leerlingen verzetten zich tegen die gedachte. Dat hun Rabbi moet sterven, ze willen het niet geloven. Is het dat die gedachte hun hele leven op de kop gaat zetten? Weten ze daar geen raad mee?

Blijkbaar is het moeilijk voor de leerlingen om verder te kijken dan hun wereld, hun belang. Het gevolg is dat ze doen of er niets aan de hand is.

De vrouw toont dit verzet niet. We lezen niets over haar boosheid, over haar 'niet kunnen begrijpen' en 'niet willen accepteren' van Jezus' naderende dood. Zij ontkent het niet, in tegendeel, zij wil iets doen, zij wil iets voor Jezus betekenen. Haar verdriet en haar liefde tonen. De duurste olie pakt ze en giet ze zonder terughoudendheid vol overgave over Jezus uit.

Ze wil iets voor hem betekenen nu het nog kan.

Ook dit begrijpen de leerlingen niet en gaan tegen haar te keer. Verkwisting is het. Het geld had veel beter besteed kunnen worden.

Jezus komt ertussen, 'laat haar met rust'. Dit was immers geen verkwisting: deze vrouw deed wat ze kon! Ze deed -zoals Bonhoeffer het zegt- het voor-de-hand-liggende.

Raakt dit niet de kern van deze lijdenstijd, de kern van ons leven? Dat we oog hebben voor (het lijden van) de ander, dat we God zien in dit lijden, en dat we doen wat we kunnen?